

časop. »Not. Ztg.« z r. 1882 č. 36). Roz. ze dne 5. října 1875, č. 10924, sb. »Gl. U.« č. 6754, ze dne 6. prosince 1887, č. 13650, a ze 14. února 1888, č. 1577 bylo vysloveno, že přijati dlužno též přihlášku dědickou, podanou po uplynutí lhůty ediktální, však před skončením projednání pozůstalosti, poněvadž, pokud možno, snažiti se jest o zamezení sporů. Rozhodnutí ze dne 15. února 1882, č. 506, sb. »Gl. U.« č. 8880, 8881, hájí opáčný náhled, že totiž po uplynutí jednorocní lhůty ediktální dědickou přihlášku nelze již připustiti a že po této době lze nároku na dědictví zjednati platnost jen pořadem práva. Jest samozřejmo, že ediktální vyzvání státi se má jen tehdy, když dědicové pozůstalosti soudu zcela jsou neznámi. Se zřetelem na §§ 728, 749, 759 a 760 o. o. z. bude lze o částečné odúmrti jen tehdy mluvíti, jestliže při smíšené posloupnosti dědické jednotlivé podíly pozůstalosti zůstaly nepřijaty; jestliže však ve případě zákonné posloupnosti dědické nikdo přihlášky dědické nepodá, zabere fiskus celou pozůstalost.

2. Je-li soudu osoba dědicova sice známa, avšak jeho pobyt neznám, jest dědici tomu zříditi opatrovníka a lze-li se nadíti, že dědice bude možno vypátrati a o nápadu dědickém vyrozuměti, může opatrovníkovi k tomu konci přiměřená lhůta býti stanovena. Nelze-li se však nadíti, že nepřítomný bude vypátrán, neb zůstanou-li pokusy, k tomu směřující bez úspěchu, má soud ku návrhu opatrovníkovu, kterému zde nijakého průtahu popřáti nelze, dáti nepřítomnému vědomost o dědickém nápadu ediktem, na rok znějícím, s tím doložením, že nedostaví-li se během této doby nebo nezřídí-li si zmocněnce, že dědictví jeho jménem nastoupí opatrovník, projednávání že bude konáno a čistá pozůstalost jemu připadající že bude u soudu uschována do té doby, kdy bude podán důkaz o jeho smrti neb kdy bude za mrtva prohlášen (§ 131). Zřízení kuratora ve smyslu § 131 cís. pat. předpokládá, že soudu jest známo, že určitá osoba zůstavitele přežila, že však mu není znám její pobyt; kde však soudu jest neznámo, zda-li tu vůbec takový dědic jest, tam nelze zříditi opatrovníka ve smyslu § 131 cit. pat., nýbrž tam musí býti zřízen kurator pozůstalosti ve smyslu § 128 cit. pat. (roz. ze dne 9. října 1883, č. 11739, sb. »Gl. U.« č. 9589). Přihlášku dědickou, kterou podá opatrovník dle § 131 zřízený, před uplynutím lhůty ediktální, jest zamítnouti (roz. ze dne 17. února 1885, č. 1735, časop. »Jur. Bl.« r. 1885, č. 23). Útraty, spojené s vyhlášením ediktů v novinách, zapraví se z pozůstalosti, neb byl-li edikt vydán jen ve příčině jednotlivých podílů dědických, z těchto podílů (§ 132 cit. pat.).

Konvokace (svolání) věřitelův pozůstalostních.

Je-li stav jmění pozůstalostního nejasný a chce-li dědic neb kurator pozůstalosti o pravém jeho stavu přehled si zjednati, proti možným nárokům náhradním se zabezpečiti, sporům se vyhnouti a zapravování dluhů pozůstalostních a odkazův s jistotou předsebráti, má si vymoci edikt, jímž se všichni věřitelé pozůstalostní za příčinou ohlášení a prokázání svých pohledávek na určitou, okolnostem přiměřenou dobu svolají a má do uplynutí lhůty té s uspokojováním věřitelův posečkati (§ 813 o. o. z.). Opomenul-li dědic s výhradou přihlášený za konvokaci věřitelů žádati neb uspokojil-li některé věřitele před časem, ručí věřitelům celým svým jméním potud, pokud by byli zaplacení došli, kdyby pozůstalost dle zákonného pořádku k uspokojení věřitelů bývala vynaložena (§ 815 o. o. z.). Na žádost za

svolání věřitelův pozůstalostních a za vydání ediktu má úřad pozůstalostní vydati veřejné obeslání po příp. vyzvání dle zákonného formuláře (§ 133 říz. ve v. nesp.) s výslovnou výhrůžkou, že věřitelé v čas se nepřihlásivší nemají na pozůstalost, bude-li tato zaplacením ohlášených pohledávek vyčerpána, dalšího nároku, leč pokud by jim příslušelo právo zástavní (§ 814 o. o. z., § 133. říz. ve v. nesp.). Další řízení o soupisu ohlášených pohledávek a jejich liquidaci (u soudův okr.) upraveno jest §§ 135 a 136 říz. ve v. nesp.

Z úřední povinnosti svolati jest věřitele, má-li projednána býti pozůstalost osob vojenských, jež snad vůči vojenské pokladně státní nedoplatky měly (generálové, štábní a vyšší důstojníci, úředníci vojenští a strany vojenské; nař. dv. kom. ze dne 26. září 1800, C. 840 a dv. d. ze dne 31. prosince 1801, č. 549 sb. z. s.) (§ 134 říz. ve v. nesp.). Při pozůstalosti bezdědké může v zájmu fisku ke konvokaci věřitelův podnět dáti finanční prokuratura; kuratorové takových pozůstalostí však povinnosti té nemají (výn. min. spr. ze dne 5. července 1851, č. 7628).

Věřitelům, přihlásivším se teprve po uplynutí lhůty ediktální, kterým nepřísluší zástavní právo ku pozůstalosti, lze odepřítí nárok na pozůstalost teprv tehdy, když pozůstalost skutečným zaplacením věřitelův, během lhůty té se přihlásivším, byla vyčerpána (roz. ze dne 4. listopadu 1890, č. 12505, časop. »Ger. Halle« r. 1891 č. 11).

Svolání věřitelův dle § 813 o. o. z. sluší dobře rozeznávati od konkursu, závisí na vůli dědice neb kuratora pozůstalosti a slouží především a bezprostředně k ochraně dědice, aby uspíšeným uspokojením některých věřitelův právě se hlásících nebyl pozdějším zavázán vlastním svým jménem, ale chrání též prostředně věřitele proti úmluvám nepoctivým. Zákon nezakazuje věřiteli vésti exekuci a může tudíž účinek jen tehdy míti, když by chtěl dědic neb kurator pozůstalosti uspokojiti věřitele mimosoudně se hlásící, nikoliv však též tenkrát, domáhají-li se věřitelové svého uspokojení pořadem exekuce. Proti věřitelům, již se nehlásí, má svolání věřitelův dle § 814 o. o. z. jen ten následek, který tímto zákonným předpisem jest vytčen (roz. ze dne 11. května 1869, č. 4994, sb. »Gl. U.« č. 3409). § 813 o. o. z. nezakazuje věřitelům žádati za exekuční zjištění (roz. ze dne 14. května 1867, č. 4096 sb. »Gl. U.« č. 2798). Tyto nálezy nejv. soudu, jakož i nález ze dne 23. února 1871, č. 1097, sb. »Gl. U.« čís. 4070 a ze dne 9. července 1872, č. 20. kn. jud. a j. přičí se náhledu, většinou theoretikův horlivě hájenému, že každá exekuce na pozůstalostní jmění musí ustati, pokud konvokace věřitelův trvá. Je-li pozůstalost passivní a chce-li dědic neb kurator pozůstalosti zameziti vedení exekuce, musí žádati za vyhlášení konkursu. Ona pohledávka, jež před lhůtou konvokační nebo během její žalobou proti pozůstalosti byla ku platnosti přivedena, nemusí býti zvlášť ohlášena (roz. ze dne 24. února 1875, č. 1771, časop. »Ger.-Halle« 1875, č. 66 a ze dne 9. května 1882, č. 5280, časop. »Jur. Bl.« 1882, č. 33). Právoplatné odevzdání pozůstalosti odnímá dědici právo, žádati za svolání věřitelův (roz. ze dne 17. května 1881, č. 5386, časop. »Not. Ztg.« r. 1881, č. 30). Kauce notářské nesmějí býti vráceny, dokud nebylo provedeno řízení, předepsané v §§ 28 a 29 not. ř.

Žádost za svolání věřitelův, poněvadž se jí žádá za vydání ediktu, jest opatřiti na prvním archu kolkem za 1 zl.